

Над вікном щербатий Місяць плаче

Ігор Павлюк

Над вікном щербатий Місяць плаче.
Сам не знаю, звідки ця журба...
Чи пропив те, що мені призначене?
А чи серцем без вісті пропав?

Може, чорні очі засмутили?
Може, сиві крила обняли?
Може, скоро на весіллі милої
Друзі посідають за столи?

Може, я покину батьківщину,
Ну а рідні в небо відійдуть...
А чи білий кінь мого сина
Вже зорю сподобав молоду?

Гнуться верби, степом бродить вітер.
Тут козацька воля і орли.
Я люблю вас, гості цього світу.
Ми це свято разом відбули.

Може, тут і злі здались, і горді.
Що ж, пробачте, трави і боги...
Важко нам. І ми до вас пригорнемося,
Як сльозинки до близьких могил.

Та допоки серце б'ється часто,
Ти кохаєш і коханий теж,
Все-таки вартує хвиль нещастя
Світ оцей, в якому
Проминеш...